

De Finse Spits

Karakter, schoonheid en gezondheid, verenigd in een uniek ras

Het wezen en karakter van de Finse Spits

De basiseigenschappen van de Finse Spits zijn onafhankelijkheid en tegelijkertijd een bepaald soort norsheid. Het is niet gemakkelijk de Finse Spits te onderwerpen, hij kan niet gedwongen worden te gehoorzamen. Maar wanneer je zijn vertrouwen hebt gewonnen verdraagt hij gewoonlijk strikte kommando's. Zijn waakzame norsheid geeft hem ook een uitdrukking van argwaan. Tegenover een vreemde kan hij doen alsof deze persoon ongewenst is, voordat hij hem nader gaat onderzoeken.

Van nature is de Finse Spits goed van aard en zal hij niet uit zichzelf aanvallen als daar geen speciale reden voor is. De Finse Spits is moedig en trouw. Vaak wil hij zich meten met een grotere rivaal of op z'n minst een dreigende indruk maken. Dat doet hij liever dan direkt terug te krabbelen en op die manier zijn gezicht te verliezen. Hoe het zij, hij rent niet weg maar beweegt zich met een schijn van superioriteit naar een veilige afstand, nog steeds de situatie niet opge-

vend. Een Finse Spits zal zijn baas niet in de steek laten. Ook nu nog doen verhalen de ronde over jachten waarin een hond door zijn moed het leven van zijn baas redde.

De Finse Spits is levendig. Hij kan zich niet lang stilhouden en zeker niet in dezelfde houding blijven zitten. Hij heeft onnoemelijk veel uitdrukkingen. De ogen, oren, staart en lichaamsbewegingen geven uitdrukking aan zijn gemoed. Door op deze dingen te letten kan het wezen van de hond gelezen worden als een open boek.

De karaktereigenschappen van de Finse Spits zijn het duidelijkst waarneembaar op de jacht. Dan drukken zijn wezen en bewegingen grenzeloze energie en volharding uit, evenals snelheid, lenigheid en waakzaamheid van de eerste orde. Wanneer hij zijn prooi bereikt is de hond in eerste instantie van nature erg begerig; vurigheid en onverzettelijkheid zonder genade openbaren zich dan. Maar wanneer de rust enigszins weerkeert is hij bereid de prooi af te geven aan de baas. Dat doet hij dan met overweldigende

blijdschap alsof hij trots wil zeggen „we hebben 'm'”. Door zijn gevoeligheid kan de hond gemakkelijk pijn worden gedaan. Samenwerking is dan onmogelijk geworden en het kan lang duren en veel geduld vergen hem weer gunstig te stemmen. Het zijn niet alleen ruwheid en onjuiste behandeling die de hond beledigen; gebeurtenissen tijdens de jacht kunnen hetzelfde effect hebben en dus de hele jacht verknoeien.

De rasstandaard van de Finse Spits

Karaktereigenschappen

De karaktereigenschappen zijn enthousiasme op de jacht, moed, bereidheid met voorzichtigheid, trouw en intelligentie.

Algehele verschijning

De reu is aanzienlijk groter en heeft meer vacht dan de teef; vrije houding. De hele verschijning met name ogen, oren en staart drukken levendigheid uit.

Hoofd

Van gemiddelde maat en droog. Langer

De Finse Spits in zijn element.

Pup van 8 weken, reu.

dan breed in de verhouding 7:4. Voorhoofd licht gewelfd, uitgesproken stop, smalle snuit, van boven en van opzij gezien wigvormig toelopend. Neus pikzwart. Lippen goed gesloten en dun. Schaargebit.

Ogen

Van gemiddelde maat, levendig, bij voorkeur donker. Amandelvormig, met zwarte randen, lichtelijk schuin geplaatst, met de buitenhoeken omhoog wijzend.

Oren

Klein, schuin omhoog staand, scherp gepunt. Fijn gebouwd en beweeglijk.

Hals

Gespierd; van gemiddelde lengte - bij reuen mag de hals korter lijken door een dikke kraag.

Voorhand

Voorbenen sterk en recht. Schouders tamelijk recht.

Lichaam

Bijna vierkant in omtrek. Rug recht en sterk. Diepe borst. Buiklijn licht opgetrokken.

Achterhand

Achterbenen sterk met matige hoekingen. Alleen in lichte mate naar buiten gedraaide kniegewrichten toegestaan.

Voeten

Bij voorkeur rond. Wolfsklauwen aan de achterbenen worden altijd verwijderd. Verwijdering van wolfsklauwen aan de voorbenen naar keuze.

Staart

Gepluimd, krachtig gewelfd vanuit de staartwortel in een boog naar voren, naar beneden en naar achteren, waarna hij tegen de dij gedrukt ligt, met de punt gestrekt tot het middengedeelte van de dij. Uitgestrekt moet de staart (staartbeen) reiken tot aan het spronggewricht.

Vacht

Op het hoofd en voorkant van de benen

kort aanliggend, op het lichaam en de achterkant van de benen langer, half of geheel rechtopstaand. Stijver van structuur op de nek en rug. Bovenvacht op schouders aanmerkelijk langer en steviger, in het bijzonder bij de reuen. Op de buitenkant van de dijen en op de staart moet het haar langer zijn en dichter. Ondervacht kort, zacht en dicht.

Kleur

Op de rug roodbruin of goudgeel, bij voorkeur helder. Het haar aan de binnenkant van de oren, wangen, onder de snuit, op de borst, onderbuik, achter de schouders, binnenzijde van de benen, achterkant van de dijen, onderkant van de staart, van lichtere schakeringen. Ondervacht is ook van een lichtere kleur, ervoor zorgend dat de hele vacht oplicht. Witte vlekken op tenen en een smalle streep, niet breder dan 2 cm., op de borst is toegestaan. Zwarte haren op de lippen en spaarzame zwart gepunte haren op de rug en staart zijn toegestaan, zelfs gewenst. Pups kunnen vrij veel zwarte haren hebben, die met de groei verdwijnen. Zwart op de staart houdt langer stand.

Voortbeweging

Licht, vlug en sierlijk.

Maat en gewicht

Schouderhoogte en lichaamslengte voor reuen 44-50 cm., ideaalmaat 47 cm., voor teven 39-45 cm., ideaalmaat 42 cm. Gewicht voor reuen ongeveer 14-16 kilo, voor teven 10-13 kilo.

Fouten

Iedere afwijking van de voorgaande punten moet als fout beschouwd worden en de zwaarte van de fout moet in een juiste verhouding staan tot de mate waarin de fout zich voordoet.

Noot

Reuen moeten twee normale testikels hebben die volledig in het scrotum zijn ingedaald.

Deze standaard werd vastgesteld door de Finse Kennel Klub op 24 februari 1976.

Vogeljacht met een blaffende hond

In het thuisland van de Finse Spits wordt in de naaldbossen gejaagd op grote kortvleugelige vogels zoals het korhoen en auerhoen. Hun geur is erg prikkelend voor een blaffende vogelhond. Doordat ze relatief groot zijn kunnen ze meestal duidelijk gezien worden en als onhandige vliegers zullen ze gewoonlijk niet in staat zijn dadelijk weg te vliegen. In het begin van de herfst zijn de broedsels nog steeds bij elkaar. Bomen en struiken dragen nog bladeren. Op deze manier aan het oog onttrokken doen de vogels zich te goed aan bos- en vossenbessen. Dit is de beste tijd om met de Finse Spits op deze vogels te jagen. Snel en geruisloos kan de hond de vogels op de grond lokaliseren

„De buit is binnen”. Foto: Sampo.

door zijn scherpe reuk en nauwkeurig gehoor. Met een snelle sprint schrikt hij de vogels op die in dichtbij gelegen bomen zullen gaan zitten om de rustverstoorder te observeren; vaak vanaf erg lage takken. Vanaf deze afstand is het voor de hond gemakkelijk zijn prooi in de gaten te houden. Wanneer er meerdere vogels zijn, b.v. een broedsel, dan kiest de hond die vogel uit die het dichtstbij zit of die hij het duidelijkst kan zien om tegen te gaan blaffen. De hond gaat snel naar de boom waar de vogel in zit en begint te blaffen, de snuit en blik strak gericht op de vogel terwijl de hond staat of soms even gaat zitten. De staart kwispelt over de rug en de blaf is overvloedig en snel. Met zijn geblaf en verschijning houdt de hond de aandacht van de vogels vast en de jager is in staat voorzichtig naar een geschikte plaats te sluipen. De jager kan aan de richting waarin de hond zijn snuit houdt bepalen waar de vogels zitten, waarna hij de prooi met een goed gericht schot afschiet. Als de vogel zich verplaatst wordt van de hond verwacht dat hij er achteraan rent en volgt tot de vogel opnieuw ergens gaat zitten; waarna de hond opnieuw begint te blaffen. Een goede jachthond kan bij gunstige omstandigheden een vogel, nadat hij honderden meters is weggevlagen, opnieuw stellen. Het is ook mogelijk dat het gevogelte in het jachtseizoen in de bomen blijft. Een bekwame en ervaren hond zal ook dan de vogels kunnen vinden. Hij kan de uitwerpselen van de vogels „lezen”; hij kan de „stille geluiden” horen die de vogels maken en uiteindelijk de prooi lokaliseren met zijn onfeilbaar reukvermogen.

Pup van 8 weken, teef.

Door de eeuwen heen zijn onze rode spitsen geïnteresseerd in kleine pelsdieren, zoals de eekhoorn, de wezel, de marter en de otter, maar ook mink, een soort wezel, een nieuwkomer in de Finse bossen. Met zijn scherpe reuk kan de hond de schuilplaats van het dier lokaliseren; door middel van blaffen kan hij de jager leiden. Indien noodzakelijk is hij ook in staat de prooi naar een open plek te drijven of de prooi met zijn scherpe tanden te pakken. Van nature is menige Spits nog steeds geïnteresseerd in elanden, hoewel zijn jachtinstinct in de eerste plaats gericht is op vogels. Niettegenstaande het feit dat ze belangstelling hebben voor de eland, moet gezegd worden dat slechts enkele Finse Spitsen echt goede elandjagers worden. Het is buitengewoon moeilijk voor een Spits een eland te vinden omdat deze snel kunnen rennen en grote afstanden af kunnen leggen. Nadat de eland gevonden is begint de hond te blaffen op een levendige, kleurrijke maar kalme toon. Met verschillende toonhoogten kan de hond het gedrag van de eland uitdrukken. De Finse Spits wordt zelden agressief tegen de eland. Hij staat op een veilige afstand en probeert zelfs sociaal contact te maken met de eland. De Finse Spits kan niet beschouwd worden als een goede volger van een rennende eland zoals zijn grotere

Pup van 4 maanden, teef.

broers (Karelische Berenhond, Noorse Elandhond en Zweedse Jamthond) die gespecialiseerd zijn in de elandjacht, alhoewel er toch uitzonderingen zijn. De veelzijdigheid van de Finse Spits als allesjager wordt gecompleteerd door zijn geschiktheid tot jagen op watervogels. Veel Finse Spitsen leren vogels op te jagen uit ondiep, met biezen beplant water, waar de vogels zich verborgen houden. Ze zoeken de aan-/afgeschoten vogels op en brengen ze vaak naar de baas. Apporteren is niet een van de sterkste kanten van de Finse Spits maar met geduld en voortdurend oefenen kun je bruikbare apporteerders van ze maken. Als hij de kans krijgt blaft de Finse Spits ook tegen watervogels die rustig rondzwemmen. Soms kan hij ze zelfs met zijn geblaf naar een open plek lokken waar ze geschoten worden.

De Finse Spits - van oorsprong tot heden

Het is bekend dat de Fins-ugrische bevolking, toen zij nog in centraal Rusland woonde, honden had van het spits-type. Toen deze mensen zich geleidelijk aan verspreidden en naar nieuwe gebieden trokken, ontwikkelden hun honden zich op verschillende manieren, afhankelijk van het gebruik dat van ze gemaakt werd. Door de trek naar het westen werd de oorspronkelijke Finse bevolking beïnvloed door de centraal Europese landen en de landen rond de Baltische Zee. Tegelijkertijd werden hun honden vermengd met het oude Europese spits-type. Een stam van deze oorspronkelijke Finnen trok over de Baltische Zee langs de kust van de Botnische Golf, naar de noordelijke kust, waar vandaan ze verder trokken langs de loop van de rivieren dieper Finland in. Dit gebeurde aan het begin van onze jaartelling.

Toen ze tijdens de jacht ontdekten dat deze streken rijk waren aan vis en wild, vestigden zij zich daar met hun honden. In de afgelegen nederzettingen kwamen de honden zelden in contact met honden uit andere streken. Zo bleven ze erg zuiver en waren in staat zich te ontwikkelen overeenkomstig de wensen van de jagers. De Spits van de eerste Finse jagers was een veelzijdige jachthond die te gebruiken was voor verschillende wildsoorten. Hij was in staat aan de eisen van z'n baas te voldoen; hij kon slechte weersomstandigheden goed verdragen en speelde het klaar met weinig te overleven.

De Finse Kennel Klub werd opgericht in 1889 en het was haar taak de stand van de Finse blaffende hond te inventariseren. De rasnaam luidde toentertijd voluit: Finse blaffende hond.

In mei 1891 werd de eerste hondenshow georganiseerd in Helsinki. In navolging

hiervan werden later meerdere rasshows voor de Finse Spits georganiseerd met name in Bothnië en Kainuu; dat zijn de streken waar de honden het zuiverst waren gebleven. Op deze manier probeerden men meerdere honden bijeen te brengen zodat ze beoordeeld konden worden en tevens om goed fokmateriaal uit te zoeken. Behalve dat de honden her en der verspreid waren ondervond men ook problemen door de grote afstanden. In die tijd waren in de afgelegen binnenlanden veelal geen wegen. Bovendien was het moeilijk bekwame en ervaren keurmeesters te vinden. Gedurende de eerste 10 jaren van de F.K.K. werden honderden honden gekeurd. Het was noodzakelijk deze honden uit de binnenlanden gedurende het eerste tiental jaren van de opbouw van het ras te gebruiken in de fokkerij.

Deze honden vormden de basis van de Finse Spits stam en brachten er nieuwe levenskracht in. De Finse Spits fokkerij werd gedurende 30 jaar opgezet. Deze opzet en de eerste gefokte honden kun-

Jonge reu van 9 maanden.

nen gevonden worden in de stambomen van de tegenwoordige honden, mits de afkomst ver genoeg gevolgd kan worden. De heer Hugo Roos ontwikkelde de actuele basis van het ras. Hij had vele goede honden, bijvoorbeeld Halli van Tampio en vooral Alli Veikontytär en Lalli Veikonpoika, die de echte hoekstenen van de fokkerij waren.

Nog een persoon die het vermelden waard is, is de heer Kaarlo Castren. Vooral zijn hond Rippe was belangrijk voor de fok. Zijn pup Veikko werd een uitstekende fokhond en was de vader van de eerder genoemde Alli en Lalli van de heer Roos.

De heer Antti Tanttu heeft waarschijnlijk de grootste inbreng gehad in de ontwikkeling van de Finse Spits. Tientallen jaren was hij de leidende persoon en autoriteit voor de Finse Spits. De heer Tanttu kreeg Nätti in zijn bezit, een hond die een rastype en jacht karakter vertegenwoordigde dat vastgelegd moest worden in het ras. Hij koos openlijk

voor inteelt en zijn methode heeft het ras verbeterd. Eerst kruiste hij Nätti met de uitstekende honden van de heer Roos en ging daarna door met de nakomelingen. Hij was daarin erg gelukkig want hij bleek in staat, samen met andere fokkers van die tijd, het Finse Spitsstype vast te houden.

In de loop der jaren werd de rasstandaard meerdere malen aangepast. De meest fundamentele veranderingen zijn te zien in de lichaamsmaten van de hond. De eerste standaard (1892) zegt: „de hond heeft een lang lichaam”. Vijf jaar later (1897): „het lichaam is tamelijk kort in postuur” en in 1925 wordt verwacht dat het lichaam „bijna vierkant” is. De lichaamsmaat werd ook groter. In de eerste standaard was de hoogte 40-45 cm, in de tweede 40-48 cm en in de derde was de hoogte voor reu en teef 42-48 cm en teven 38-45 cm. Naarmate meerdere honden waren beoordeeld, was het mogelijk te beginnen een algemeen gemiddeld beeld van het ras te ontwikkelen.

De standaard van 1946 week slechts een klein beetje af van de voorgaande. De hoogte van de reu was 2 cm meer dan voorheen. Doordat de scherpe witte aftekeningen, die tot dan toe veelvuldig voorkwamen, werden uitgebannen, werd de kleur meer effen.

In de veertiger jaren waren de meest voorkomende fouten bij de Finse Spits; naar buiten gedraaide voorbenen, platvoeten, voeten met spreidtenen, achterbenen met te sterke hoekingen en koe-hakkigheid. Er waren ook verschillen in de vorm van het hoofd en scherpe aftekeningen verschenen vaak. Twintig jaar later waren de verkeerde beenposities nog steeds de meest voorkomende fouten volgens de keurmeestersverslagen. Dit was vaak het gevolg van bijkomende factoren, welke maar zelden overeenkomen met een vrije houding zoals een gladde vloer, onervarenheid van de exposant en de karaktereigenschappen van de hond zelf. Foute kleuren kwamen in de zestiger jaren regelmatig voor maar in steeds mindere mate. Ook de vorm van

Kopstudie reu van 17 maanden.

het hoofd had niet de onverdeelde goedkeuring van de keurmeesters.

In de tachtiger jaren werden de fouten minder. De algemene verschijning van het ras is nu tamelijk konstant. De maat bleef binnen de normen van de standaard, alhoewel de gemiddelde hoogte van zowel reu als teef, speciaal de reu, dichter bij de maximum dan bij de minimum maat ligt. Dit is een faktor die in de gaten gehouden moet worden; we moeten er voor waken dat onze Spits niet te groot en te zwaar wordt. De verhoudingen zijn in het algemeen goed, maar er zijn honden die iets te lang in lichaam zijn.

De kleur is effen, opvallende uitzonderingen zoals geelkleurig zijn zeldzaam. De kleur varieert in donkerte maar valt gewoonlijk binnen de standaard. De kleur moet altijd helder en schitterend zijn. Scherpe witte aftekeningen zijn bijna verdwenen en verschijnen slechts zelden als een witte vlek op de borst of op de voeten. Er zijn vaak zwarte haren aan de binnenkant van de staart, vooral bij jonge honden. De vacht is over het algemeen goed, met uitzondering van de verharingsperiode, alhoewel korte vachten toch nog vaak te zien zijn. De staart is een opvallend schitterend onderdeel, dat het gehele plaatje van de hond vervolmaakt. Ongelukkigerwijs zijn er nog steeds veel honden die een te korte of een te sterk gekrulde staart hebben.

Naast de ontwikkeling van het uiterlijk begon de Finse Kennel Klub ook de natuurlijke werkaanleg van de Finse Spits te begeleiden. De vogeljacht werd gekozen als voornaamste jacht voor de Spits, omdat deze het beste de „spirit” van de jacht toont. De eerste wedstrijd voor de vogeljacht werd gehouden in 1897. Geleidelijk aan werden wedstrijdactiviteiten ondernomen en werd het regel dat iedere herfst overal in Finland wedstrijden werden gehouden. De regels en voorschriften voor de wedstrijd, evenals de eerste grondbeginselen voor het beoordelen van de honden, werden eerst uitgewerkt, zodat de wedstrijd zoveel mogelijk zou lijken op een echte jacht.

Een jachtwedstrijd is dus een gelegenheid om de jachtcapaciteiten van de honden te beoordelen en wordt uitgezet in een natuurlijke omgeving. Dat betekent in het bos, met vogels om op te jagen. De honden wedijveren ook met elkaar. De wedstrijd duurt gewoonlijk drie uur. Al die tijd kan de hond vrij werken. De keurmeester loopt met de baas mee en schrijft iedere bijzonderheid tijdens de wedstrijd op en bepaalt tevens de waarde van het gedrag van de hond. De hond wordt met punten beloond voor zijn gedrag volgens een waarderingslijst. Het totaal aantal punten bepaalt de prijs die de hond krijgt en de plaats in de competitie. Om de werknatuur van de Finse Spits te benadrukken wordt iedere herfst een nationale wedstrijd georganiseerd die de blaf-test wordt genoemd; dit als hoogtepunt van het wedstrijdseizoen. De deelnemers worden gekozen uit geheel Finland en vertegenwoordigen dus de beste honden. De winnaar van deze test ontvangt de titel van „blafkoning”. Het behalen van deze titel wordt gezien als een prestige-kwestie en is zeker waard om voortgezet te worden.

De Finse Spits in Nederland

De geschiedenis van de Finse Spits in Nederland wordt gekenmerkt door een beperkt aantal honden en mensen die voor het voetlicht treden. Tot op heden houden slechts een klein aantal fokkers zich met dit ras bezig. Zij proberen het ras door middel van exposeren en het geven van informatie toch enige bekendheid te geven. Het is door de jaren heen geble-

Reu van 17 maanden.

Volwassen teef.

Kopstudie volwassen teef.

ken dat de Spits een hond is voor een beperkt publiek. Gelukkig enerzijds, jammer anderzijds, omdat het de mogelijkheden tot het opzetten van een ruim fokplan bemoeilijkt.

De tijd van „toen” en „toekomst”

Voor wat Nederland betreft begint de historie van de Finse Spits voor zover bekend in de jaren '50. Mevrouw Scholten-Keijzer heeft toen moeite gedaan het ras bekendheid te geven, ondermeer door het exposeren van haar uit Finland geïmporteerde reu Prins Rednaldo (geb. 1-10-'49, Turre x Teho Tessu). Op 5-8-'52 werd het eerste nest geboren onder de kennelnaam Suomen. De moeder (toen 14 maanden oud) was Metsa Tyttö, imp. Finland, geb. 18-6-'51, V.: Satu Hesse, M.: Koveron Tetti. De vader van dit eerste nest was Raikon Pirre. In totaal heeft kennel Suomen 4 nesten gefokt met 3x Prins Rednaldo als vader. Het laatste nest werd geboren op 9-2-'57. Totaal resultaat: 9 reuen en 7 teven.

In deze jaren ondervond men behoorlijk wat tegenslag doordat vele honden/pups het leven lieten ten gevolge van Hondenziekte. In ieder geval was het toen een hele tijd tamelijk „stil” rond de Finse Spits.

Vanaf het moment dat de eerste Finse Spits voet op Nederlandse bodem zette zijn er, voor zover bekend, in totaal 26 nesten gefokt met als resultaat 99 pups. Gedurende deze periode zijn, voor zover bekend, 13 reuen en 21 teven geïmporteerd, waarvan er 19 afkomstig zijn uit Finland.

Er zijn in de loop der jaren meer nesten

gefokt dan naar aanleiding van de vertegenwoordiging op tentoonstellingen zou worden verwacht. Ook zijn er meer Spitsen geïmporteerd dan algemeen bekend is. Veel van deze honden zijn niet voor de fok ingezet. Deels komt dat vanwege de geringe belangstelling voor dit ras. Wanneer op voorhand geen serieuze gegadigden bekend zijn is het dan ook vaak een riskante zaak een nestje te fokken. Het is uiteindelijk wel de bedoeling dat de pups een nieuwe eigenaar krijgen. Toch is de Finse Spits een hond die in veel gezinnen wel past. Hij is met zijn vrolijke karakter en konstant humeur een kameraad en trouwe vriend. Voor diegenen die echt verknocht zijn geraakt aan dit ras geldt dan ook vaak: eens een Spits altijd een Spits.

Uit gedaan onderzoek is gebleken dat heel vaak dezelfde combinaties zijn gebruikt. Mits de combinatie goed is, behoeft dat op zich geen bezwaar te zijn. Maar bij een klein bestand, zoals dit ras, kan dat wel problemen geven.

Om op een gegeven moment niet vast te lopen moet er geïmporteerd worden. Uit e.e.a. vloeit voort dat eventuele importen met de grootste zorgvuldigheid moeten worden geselecteerd. De lijnen moeten goed bekeken worden want ook in Finland is het niet alles „goud” wat er blinkt. De nadruk in Finland ligt toch het meest op het werkkarakter van de hond en maar enkele fokkers combineren karakter met schoonheid. Echt grote Finse spitskennels vindt je ook in Finland weinig. Er zijn wel enkele uitzonderingen, waar toch wel op fabrieksmatige wijze honden worden gefokt. Hun naam hebben deze „fokkers” dan vaak te danken aan een enkele goede hond. De Spits wordt in Finland meestal in beperkte mate gefokt door de particuliere liefhebber/jager.

De Finse Spits is een gezond natuurras, maar erfelijk vastgelegde problemen zijn ook aan dit ras niet voorbij gegaan.

Patella luxatie vormt een van de grootste problemen binnen het ras, zeker ook omdat het zich op een geheel „eigen wijze” binnen het ras openbaart en eigenlijk niet vergelijkbaar is met andere rassen. Ook epilepsie, P.R.A., H.D. en gebitsfouten zijn geen onbekenden binnen het ras; dit komt echter in beperkte mate voor.

Maar in Finland waakt men inmiddels over z'n nationale ras en grootscheepse onderzoeken vinden plaats. Deze worden georganiseerd en gesubsidieerd door de Finse Kennelclub en de Finse Spitsbond, Pystykorvajärjestö.

Dit alles benadrukt nogmaals het feit dat men niet eenvoudigweg met vakantie naar Finland kan gaan om, zonder de nodige voorkennis, daar een pup te ko-

pen en vervolgens deze dan in te zetten bij de fok. De gevolgen hiervan kunnen katastrofaal zijn. Je vindt altijd wel ergens een fokker die een pup wil verkopen, maar om de goede honden te krijgen moet je bewezen hebben te weten waar je het over hebt, je moet bewijzen dat het ras je net zo dierbaar is als het de Finnen is. Alleen dan komen de goede honden binnen je bereik.

Maar ondanks dat kan het misgaan. Ook naar Nederland zijn twee teven gekomen met patella luxatie en een van beide had bovendien nog een verkeerde beet. Eensgezind, eerlijk en open werd er gereageerd en op de juiste wijze gehandeld. Beide honden werden niet ingezet bij de fok. Ze waren dierbare huisgenoten en uit hun geschiedenis werd lering getrokken. Zich verder verdiepen in foklijnen en bezoeken aan Finland waren het gevolg. Kijken, praten en luisteren, daar leer je als fokker van.

Als fokker draag je een verantwoordelijkheid tegenover je ras, je pups en de toekomstige eigenaren van je pups. Een gouden regel die gehanteerd wordt door de mensen die zich momenteel intensief met de Spits bezighouden.

De onbekendheid met het ras maakt het tentoonstellingsbezoek ook niet altijd tot een lolletje. Niet één van de keurmeesters heeft het ras ooit meegemaakt in het land van oorsprong, laat staan tijdens de jacht. Niet één van de keurmeesters heeft het ras ooit gefokt of op andere wijze van nabij meegemaakt (de Finse speciaal keurmeesters uitgezonderd, maar deze kom je zelden of nooit tegen op de tentoonstellingen). Zo kan het dus gebeuren dat een hond met een overbeet en patella luxatie met een Winner-titel naar huis gaat; jeugdfoutjes noemt men dat!! De beoordeling op een tentoonstelling moet men in een aantal gevallen duidelijk met een korreltje zout nemen. Maar zo lang men zelf maar beter weet en dit ook on-

Volwassen reu.

derkent is het gevaar niet zo groot. Met uitzondering voor degenen die een bevestiging zoeken bij een keurmeester, terwijl ze zelf diep in hun hart misschien wel beter weten. De „macht” van de keurmeester is groter dan men wel eens denkt. Wat door de keurmeester hoog wordt gekwalificeerd wordt door het niet beter wetende publiek gezien als het ideaal beeld van het ras. Het zou in sommige gevallen goed zijn wanneer niet zo kwistig met „U's” werd rondgestrooid. Een „U” betekent uiteindelijk uitmuntend, oftewel het ideaal beeld zeer dicht benaderend. Voor een „Z.G.” wordt vaak een beetje de neus opgehaald terwijl dat nog altijd staat voor een Zeer Goede hond. De omstandigheden waaronder in Nederland gekeurd wordt zijn voor de Finse Spits niet echt optimaal. Dit ras zou eigenlijk altijd buiten gekeurd moeten worden, in ruime ringen, zodat hij beter tot zijn recht kan komen. Op een afstand van 15-20 meter moet met één oogopslag kunnen worden gezien dat daar een Finse Spits staat. Niet in de eerste plaats omdat daar een roodbruine hond met een krulstaart staat,

maar op basis van zijn houding en uitstraling. Zo moet ook altijd aan het hoofd direkt te zien zijn of het om een reu of teef gaat. Zijn daar twijfels over dan is er sprake van een fout. Vooral het samengaan van karakter en schoonheid is van wezenlijk belang. Ook al is het jachtinstinct van de Spits in een land als het onze misschien niet altijd even gemakkelijk, het zou een kwalijke zaak zijn wanneer dit er uit gefokt zou worden.

Het jachtinstinct en het alert reageren op alles, wat nauw met elkaar samenhangt, maakt de Spits tot wat hij is. Altijd oplettend, niets ontgaat hem en altijd in voor iets nieuws.

Behouden van het goede wat we hebben en dit toevoegen aan het nieuwe, met zorg gekozen, bloed is een opdracht voor degenen die de Finse Spits na aan het hart ligt, opdat het ras zal blijven waar het voor staat.

Hoe kan men een Finse Spits beter karakteriseren als in het volgende citaat van Hugo Richard Sandberg:

„Een Finse hond die, in nauw contact met het gezin, lief en leed deelt, toont in

alles eigenschappen die aan zijn meester, de Fin, doen denken. Hem toont hij genegenheid en een opofferende trouw. Hij heeft meer moed dan men van zo'n kleine hond zou verwachten. Bij een normaal leven is hij een bescheiden dier. Evenwel aan de ketting gelegd of opgesloten in een kennel verkommert hij snel en zijn bruikbaarheid voor het werk verslechtert merkbaar. Hij is te vergelijken met een pijnboom, die met arme grond tevreden is, met weinig voedsel genoegen neemt. Maar net als een pijnboom heeft hij lucht en vrijheid nodig om te leven.”

Bronvermelding: „Suomenpystikorva” van Heikki Sarparanta; Judge's Handbook van The Finnish Spitz Club; clubblad van „Pystikorvajärjestö”.

Wilt u meer informatie over de Finse Spits, dan kunt u telefonisch contact opnemen met Emmy van Rossum, 03408-87945 of Geerie Schouten, 03426-1943. Gaarne na 19.00 uur.

Tekst en foto's: Emmy van Rossum, Ben en Geerie Schouten.

Groepsfoto.